

opusdei.org

Prelatovo pismo (14. veljače 2017.)

Očevo pismo sadrži glavne zaključke Generalnog kongresa održanog u siječnju ove godine.

14.02.2017.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

1. Bila mi je velika želja pisati vam opet, sada malo duže. Pomoću ovih riječi želim da sudjelujete na zaključcima zadnjeg Općeg kongresa koji je bio u Rimu prošlog siječnja. To činim jer, kao i don Javier godine

2010., želim da svi osjećate teret Djela, teret duša i odgovornost za ovu malu obitelj koju sačinjavamo. Sa cijelom Crkvom težimo, riječima svetoga Pavla, pomiriti svijet s Bogom (usp. 2 Kor 5, 19): veliki zadatak koji bi nam bio prevelik kad ne bismo računali na božansku milost.

Na nama je, kao što sam vam pisao riječima svetoga Josemaríje u svojem prvom pismu kao Otac ovog malog dijela Crkve, otkupljivati i posvećivati naše vrijeme, shvatiti i dijeliti težnje drugih. Ponavljam sada te riječi: ***Nije istina da su današnji ljudi – općenito, svi skupa – zatvoreni i prema svemu onome ravnodušni što naučava kršćanska vjera o sudbini i bivstvovanju čovjeka; nije istina da čovjek našega doba misli samo na zemaljske stvari a zaboravlja na nebo. Iako ne manjkaju u sebe zatvorene ideologije i njihovi***

pobornici, nailazimo u naše doba pored prostote na velike ideale, pored kukavičluka na junaštvo, pored razočaranja na čežnju; ima ljudi koji sanjaju o novom pravednijem i humanijem svijetu, a ima ljudi koji možda iz razočaranja nad neuspjehom svojih početnih ideala bježe u egoističan mir i ostaju robovi zablude.

Svim ovim ljudima, svagdje gdje ih ima i bez obzira da li ih susrećemo u trenutku euforije ili poraza, moramo uzviknuti svečane odrješite riječi svetog Petra poslije Duhova: Krist je kamen zaglavni, Otkupitelj, punina našega života, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojemu nam se treba spasiti (Dj 4,12)[1].

Svi s Petrom k Isusu po Mariji

2. Papa je za Crkvu Petar koji naviješta Krista svijetu šireći radost

Evandjelja[2]. Na Općem kongresu željelo se na prvom mjestu potvrditi naše sinovsko zajedništvo s Rimskim prvosvećenikom i usvojila se još jednom molitva koju nam je prenio sveti Josemaría: ***omnes cum Petro ad Jesum per Mariam***[3].

Zahvaljujemo papi Franji, među mnogim drugim stvarima, za Jubilarnu godinu milosrđa, za njegov primjer pobožnosti i skromnosti, za apostolski poticaj koji daje cijelom svijetu, za njegovu blizinu s ljudima, posebno više potrebitima. Također mu zahvaljujemo što je u okviru svoje petrovske službe odlučio beatificirati don Álvara. Kongres je također htio dati priznanje Papi što je mene potvrdio kao nasljednika svetoga Josemaríje, blaženoga Álvara i don Javiera na čelu Djela i imenovati me tako istog dana moga izbora za Prelata Opusa Dei. Već sam vam pisao da sam se osjećao zbunjenim, a ujedno i radosnim zbog

jedinstva koje nam pruža Duh Sveti, beskrajna Ljubav. Ne želim živjeti osim da budem dobar Otac za svakoga pojedinca, sudjelujući, usprkos mojim ograničenjima, na dragom Božjem očinstvu. Ganut sam također zbog pisma podrške koje mi je Papa pisao 1. veljače i htio me staviti pod zaštitu Blažene Djevice Marije.

Graditi na stijeni

3. Kako odgovoriti na toliku milost, kćeri i sinovi moji? Obnovimo želju da utjelovimo i priopćimo vjerno duh Opusa Dei, onakvog kakvog nam ga je prenio sveti Josemaría, sigurni u dubokoj svijesti našega božanskoga sinovstva u Kristu, i odlučni da tražimo Boga u stručnom radu i u običnim okolnostima našega života kako bismo bili sol i svjetlo svijeta (usp. Mt 5, 13-14). Kršćanski poziv je velik i vodi u naše otajstveno poistovjećenje s utjelovljenom

Riječju, što je sveti Ivan Pavao II. jednom izrazio odvažnim riječima, navraćajući se na riječi II. vatikanskog sabora: „Po milosti koju je primio na krštenju čovjek sudjeluje u vječnom rođenju Očeva Sina, pošto se pretvara u posvojenog sina Božjega: sina u Sinu“[4].

4. Don Javier je bio dobar sin Božji jer je bio vjeran sin svetoga Josemaríje. Ta vjernost bila je razlog njegova života. Opći kongres zahvaljuje Bogu na životu i poučavanju onoga koji je bio naš Prelat od 1994. do 2016. Također je odjeknula želja svih vjernika Prelature, članova Svećeničkoga Društva Svetoga Križa i Suradnika, da se istakne ljubav don Javiera prema Crkvi i ovom dijelu Naroda Božjega, Opusu Dei. Don Javier je ostavio plodan primjer pastoralne ljubavi koja se vidi u zajedništvu sa Svetim ocem i sa svom njegovom braćom u zboru biskupa, u njegovoj

revnosti za dušama i u aktivnoj brizi za bolesnike i najpotrebitije. Stoga ćete se sigurno radovati da znate da ostavljam ovdje napomenu o općem mišljenju članova Kongresa i tolikih drugih ljudi o prikladnosti sakupljanja uspomena i svjedočanstva o don Javieru, njegovom predanom životu i njegovom nauku.

S druge strane, Kongres je napomenuo koliko dobro nastaje zbog kauza beatifikacije i kanonizacije vjernika Djela u različitim zemljama i koliko je važno i dalje širiti privatnu pobožnost prema njima kako bismo pomogli mnogim ljudima da otkriju božansku ljubav i radost kršćanskoga života usred svijeta, a to svjedočanstvo su među mnogim drugima dali časni sluga Isidoro Zorzano i časna službenica Monserrat Grases. Krunidbom zasluga svetih Gospodin kruni svoje vlastite darove[5]. Preko

svetaca častimo trostruko Svetoga Boga i obnavljamo svoje želje za svetošću: ljubav Božju i prema drugima u Njemu.

5. Administracije su Centara Opusa Dei, koje sačinjavaju apostolat apostolata, kao njegov „oslonac“^[6]. Kongres je htio još jednom naglasiti odlučujuću ulogu njihova posla za ostvarivanje obiteljskog ambijenta u Djelu i pomoći onima koji dolaze u naše kuće kako bi na vidljiv način opazili tu stvarnost. Odgovorimo na taj dar molitvom kako bi Gospodin blagoslovio taj posao obiljem poziva i kako bi to bio sjajan primjer vrijednosti i dostojanstva kućnog rada. Žene u prelaturi pregledat će služenje koje pružaju Administracije prema aktualnim okolnostima i potrebama kako bi i dalje uzdržavale obiteljski ambijent, ljudski i obiteljski ambijent koji čini da svaki Centar za nas bude zaista Betanija.

6. Osim očitovanja zahvale onima koji su bili *Custodes* don Javiera i za zalaganje kojim su mu služili, Kongres je priznao veliku pomoć koju pružaju stariji ili bolesni vjernici, radosnim i jednostavnim prikazivanjem svojih ograničenosti kako bi tako i dalje poticali posao evangelizacije koju Djelo razvija po cijelom svijetu. Toj nečujnoj podrški se bez sumnje pribraja draga pažnja onih koji se o njima brinu, ljubavlju i u duhu velikodušnog služenja, prema tradiciji koju smo naslijedili od svetoga Josemaríje, kao važan dio obiteljskog duha. Kćeri i sinovi moji, mnogo ovisi o tome kako se mi brinemo za starije i bolesne!

Opći kongres je također odao priznanje vašoj braći i sestrama koji su ovih godina otišli započeti apostolski posao u novim zemljama, ostavljajući svoj rodni kraj kako bi pomogli ostvarivati Djelo u drugim krajevima. Sjećate se koliko često

nam je don Javier ponavljao da ima mnogo dobrih ljudi koji po svim krajevima čekaju na nas.

Aktualni izazovi u avanturi obrazovanja

7. Apostolski dinamizam, plod Duha Svetoga, podržan je temeljitim poslom obrazovanja koji Prelatura pruža svojim vjernicima i koji sačinjava njezino poslanje: ***od cijeloga svijeta se čini velika kateheza***^[7]. Kongres je želio istaknuti neke sadržaje tog obrazovanja u aktualnim okolnostima. Dozvolite da ih u nastavku nabrojim kako bi u svakoj oblasti Prelature, u svakom Centru, u svakoj obitelji mojih kćeri i sinova i u svakoj duši svjetlo i snaga milosti učinila da vidimo što možemo još učiniti i prije svega kako možemo poboljšati ono što već činimo.

8. Kao prvo promatralo se središnje mjesto Osobe Isusa Krista, kojeg

želimo upoznati, obraćati Mu se i ljubiti Ga. Staviti Isusa u središte svoga života znači ući više u kontemplativnu molitvu usred svijeta i pomoći drugima hodati ***na putovima kontemplacije***[8]; ponovno u novom svjetlu otkriti antropološku i kršćansku vrijednost različitih asketskih sredstava; dospjeti do osobe u njezinom integritetu: do razuma, volje, srca i odnosa s drugima; gajiti unutarnju slobodu koja omogućava raditi iz ljubavi; pomoći misliti kako bi svatko otkrio ono što Bog od njega traži i da prihvati njegove odluke u potpunoj osobnoj odgovornosti; hraniti pouzdanje u milost Božju i tako iskoračiti iz voluntarizma i sentimentalizma; izložiti ideal kršćanskoga života i ne miješati ga s perfekcionizmom, poučavajući kako živjeti s vlastitom slabošću i slabošću drugih; poprimiti svakodnevni stav, sa svim njegovim posljedicama,

prepuštanja u nadi, baziranoj na božanskom sinovstvu.

Tako se jača smisao poslanja našega poziva, u potpunom i radosnom predanju: jer smo pozvani pridonijeti, inicijativom i spontanošću, da poboljšamo svijet i kulturu našega vremena, tako da se otvore Božjim planovima za čovječanstvo: *cogitationes cordis eius*, namjere njegova srca, koje traju *od generacije do generacije* (Ps 33, 11).

U tom smislu dobro je omogućiti da svi zažele živjeti sa srcem u Bogu i stoga nenavezani na materijalne stvari. Slobodni za ljubav: to je smisao našeg duha siromaštva, skromnost i nenavezanost, evanđeoski aspekti uvelike cijenjeni od učiteljstva Pape Franje.

Osim toga naša ljubav prema Crkvi potaknut će nas da potražimo sredstva za razvitak apostolskih poslova i da u svima nastane velika

profesionalna želja: u onima koji su još studenti i moraju usvojiti velike želje za izgrađivanjem društva i u onima koji vrše svoj profesionalni rad; dobro je da u ispravnoj nakani gaje svetu ambiciju da stignu daleko i ostave trag. Istovremeno ohrabrujem sve Numerarije na aktivnu i velikodušnu raspoloživost u zalaganju u zadacima obrazovanja i upravljanja istom profesionalnom željom kada je to potrebno.

9. Ta široka panorama nas poziva da obnovimo želju za širenjem, kao u prvo vrijeme u Djelu, kako bismo mnogim dušama donijeli radost Evandjelja, kako bi mnogi osjetili ***privlačnost Isusa Krista***^[9]. Naš Otac nam je rekao: ***Ako želimo da nas bude više, moramo biti bolji***^[10]. Želio bih da ta misao u vama probudi obnovljenu svijest kako je hitno potrebno promicati milošću Božjom i osobnom i slobodnim i velikodušnim

odgovorom ljudi mnoge pozive – one koje Bog hoće – Numerarija, Supernumerarija, Pridruženih i svećenika Društva Svetoga Križa.

Sloboda i poziv: ovdje imamo dvije bitne dimenzije ljudskoga života koje zovu jedna drugu. Slobodni smo ljubiti Boga koji zove, Boga koji je ljubav i koji stavlja u nas ljubav kako bismo ljubili Njega i druge[11]. Ta ljubav nam daje potpunu svijest o našem poslanju koje nije ***apostolat vršen na sporadičan i eventualni način, nego uobičajen i zbog poziva, uzimajući ga kao ideal cijeloga života***[12]. Ideal ljubavi prema Bogu i prema drugima vodi nas da kultiviramo prijateljstvo s mnogim ljudima: Mi ne činimo apostolat. Mi smo apostoli! Tako ide „Crkva prema izlazu“ o čemu često govori Papa, napominjući nam važnost pažljivosti, velikodušnosti i osobnoga kontakta.

Taj „dinamizam „izlaska“ koji Bog želi izazvati u vjernicima“[\[13\]](#) nije nikakva strategija, već sama snaga Duha Svetoga, nestvorena Ljubav. ***U kršćaninu, u djetetu Božjem, prijateljstvo i ljubav tvore tek jednu jedinu stvar: božansku svjetlost koja daje toplinu***[\[14\]](#).

Aktualne okolnosti evangelizacije traže još veću potrebu, ako je moguće, prioriteta osobnog ophoda, tom odnosnom aspektu koji se nalazi u središtu načina vršenja apostolata koji je sveti Josemaría otkrio u tekstovima Evandjelja. ***Moglo bi se reći, djeco moje duše, da se najveći plod Opusa Dei nalazi u onom poslu koji pripadnici obavljaju osobno, u apostolatu primjera i odanog prijateljstva***[\[15\]](#).

Dati i primiti obrazovanje

10. Kada pripremamo i dajemo sredstva obrazovanja, drago nam je misliti na njihovu plodnost u

dušama, uz milost Božju koja daje rast (usp. 1 Kor 3, 6). Osim toga što na prvo mjesto stavljamo nadnaravna sredstva, dobro je da se trudimo koristiti odgovarajuće riječi, u pozitivnom i poticajnom tonu, u ohrabrujućoj viziji svijeta gdje moramo živjeti, a to je naše mjesto susreta s Bogom; da omogućimo aktivno sudjelovanje; da pokažemo praktičnu pojavu duha Opusa Dei u obiteljskom i društvenom životu, tako da raste jedinstvo života: autentična kršćanska povezanost među onim što se misli, moli i živi (usp. *Iv* 4, 24; *Rim* 12, 1; 2 *Sol* 3, 6-15).

11. Za bratstvo i apostolat prijateljstva i povjerenja vrlo su važne neke kreposti: pored poniznosti, radosti i velikodušnosti; i potrebno je pravo zanimanje za druge, tako da ih se razumije, poštivanje različitih mišljenja koje cijenimo. Konačno, radi se o tome da budemo ***sijači mira i radosti***[16],

kao što nas je učio naš Otac, također i u sportskom duhu popravljajući kada smo na nekom mjestu mira posijali nešto malo nesloge. Naši Centri, kuće Pridruženih, Supernumerarija i svećenika Društva Svetoga Križa moraju zračiti atraktivnu toplinu doma (usp. *Ps* 133, 1; *Iv* 13, 34-35).

Sjećam se mira i vedrine kojima je zračio don Álvaro koji je živio ono što nas je učio: „Obiteljski duh toliko je bitan za nas da ga svaka moja kćer i moj sin nosi uvijek sa sobom; toliko jak da se odmah pokazuje u našoj okolini, olakšavajući stvaranje ambijenta doma na svakom mjestu gdje se nalazimo. Stoga, to da jesmo i osjećamo se u obitelji ne temelji se na materijalnosti života pod istim krovom, već na duhu sinovstva i bratstva, što je Gospodin htio od početka za svoje Djelo“[\[17\]](#).

12. Molim Gospodina da se posebnim trudom pazi na obrazovanje onih

koji vrše osobno duhovno vodstvo, svećenika i laika, kako bi znali pomoći drugima zalaganjem i uspješno. Uz milost Božju trebaju potaknuti da se velikodušno prihvate poticaji Duha Svetoga koji govori u dubini srca (usp. *Mt* 10, 20). Dobar primjer i drago ispunjavanje profesionalnih, obiteljskih i društvenih dužnosti neophodni su za pomoć drugim ljudima da slijede Gospodina. Naš Otac nas je učio da je profesionalni ugled, zamišljen kao pravo služenje, ***udica ribara ljudi***[18]: vjera prosvjetljuje razum i daje smisao životu, čini da otkrijemo novu dimenziju koja vodi prema Životu u Kristu.

13. Dobro je posebnim djelovanjem omogućiti stalno profesionalno obrazovanje onih koji sudjeluju u zadacima vodstva apostolskih poslova. Radi se o tome da se poboljšaju njihove sposobnosti upravljanja i vodstva ljudi i ekipa.

Velika odgovornost je u utvrđivanju kršćanskog identiteta posla, kvaliteta upravljanja njima i služenje koje pružaju društvu. Kolegijalnost je umijeće koje se ne improvizira: znati saslušati, promijeniti mišljenje, podijeliti mišljenje, računati na ono najbolje što svaki čovjek može pridonijeti.

U Crkvi

14. Kako bi nova evangelizacija donijela plod, odlučujuće je zajedništvo među samim katolicima. Činiti da se sve više međusobno cijene vjernici u Crkvi i među sasvim različitim grupacijama koje mogu postojati, to je dio našeg poslanja u velikoj obitelji djece Božje: ***Naš najvažniji apostolat kao kršćana, najbolje svjedočenje vjere pred svijetom, sastoji se u tome da se unutar Crkve trudimo za atmosferu prave ljubavi***^[19]. Zato je potrebno potruditi se u svakom

slučaju na prikladan način u odnosu s ljudima drugih institucija i stvarnosti u Crkvi, nadići moguća neshvaćanja i preporučiti Gospodinu inicijative koje stvaraju drugi, živeći kolektivnu poniznost.

15. Pomoć koja se pruža svećenicima i sjemeništarcima također je od velike važnosti za dobro Crkve i društva. Članovi Pridruženi i Supernumerariji Svećeničkoga Društva Svetoga Križa, pošto imaju potpun poziv za Djelo, protagonisti su u prvom redu kako bi dali novi dinamizam svim poslovima, potpuno poštujući jedinu ovisnost o svojem vlastitom Biskupu i u tom kontekstu o svojoj pastoralnoj službi koju obično odvijaju sasvim i neposredno u služenju u dijecezi gdje su inkardinirani i koju moraju sve više ljubiti.

Svi vjernici Opusa Dei su pozvani da mole i da se obraćaju blisko i u

poštivanju Biskupima i svećenicima na svojem području i da surađuju s njima po mjeri svojih mogućnosti: uvijek da to bude u skladu s posvećivanjem njihova stručnoga rada i njihovih obiteljskih dužnosti.

Ograničiti ću se i podsjetiti svećenike sada na neke riječi Papine o službi ispovijedanja: prihvaćajmo sve, kao svjedoci Božje nježnosti, nastojeći pomoći u razmišljanju, jasno, raspoloživo, razborito i velikodušno. velikodušnim srcem slavit ćemo otajstvo beskrajnoga milosrđa Boga koji prašta[20].

Dobro je i dalje koristiti priliku i ohrabriti neke vjernike Prelature, Suradnike i mlade ljude da se ponude za suradnju, uz potpunu slobodu i osobnu odgovornost, u katehezi, predbračnim tečajevima, socijalnim poslovima i u župama ili drugim mjestima gdje je potrebno, uvijek kada se radi o služenju koje je u

skladu sa sekularnom uvjetovanošću i laičkim mentalitetom, i da u tome u ničemu ne ovise o autoritetu Prelature. S druge strane želim posebno spomenuti redovnice i redovnike koji su učinili i čine mnogo dobra Crkvi i svijetu. ***Tko ne ljubi i ne časti redovničko stanje, nije moje dobro dijete***[21], tako nas je učio naš Otac. Raduje me, osim toga, dok mislim na tolike redovnike, osim na dijecezanske svećenike, koji su vidjeli kako nastaje njihov poziv u toploj atmosferi Djela.

Za bolje služenje Crkvi i pažljivoj brizi za duše Opći kongres je odredio da se prouči, kreativno i fleksibilno, najbolji način poticanja i koordiniranja apostolskih poslova: na primjer, ponekad ujedinjujući različite Centre Opusa Dei kako bi se štedjela energija i omogućio obiteljski život pun radosti i ljubavi; ili raspoložujući s više pomoćnih točaka, mjesta za boravak prikladno

uređenih i organiziranih na fleksibilan način, kako bi se davala obrazovna sredstva tamo gdje se ljudi nalaze: u krucijalnim centrima grada, u vrlo poslovnim zonama, u kvartovima urbanog rasta i u školama i sveučilištima na primjer.

Novi apostolski izazovi

16. Opći kongres je htio obnoviti poziv Kongresa iz godine 2002., koji je don Javier ovako formulirao: gajiti „novu kulturu, novo zakonodavstvo, novu modu, u skladu s dostojanstvom ljudske osobe i njezinog određenja za slavu djece Božje u Isusu Kristu“[\[22\]](#). Svi vjernici Prelature, mladi svetoga Rafaela i Suradnici moraju se osjećati protagonistima te nove kulture koja mora prevladati relativistički suvremeni mentalitet. To od svakoga pojedinca prema njegovim mogućnostima traži temeljito ljudsko, stručno i naučno

obrazovanje, kao i odlučnu prisutnost na područjima koja su im dostižna, otvorenim pogledom koji dozvoljava obraćati se svima.

Također je potreban izvjestan uspon – koji se dobiva ako se drugi uzmu ozbiljno – i osoban *dar jezika*, gajen u želji besprekidnog obnavljanja. Tako se omogućava ta suosjećajnost po kojoj kršćanski pogled na stvarnost postaje uvjerljiv, jer također računa na nemire bližnjega, bez ostajanja ili padanja u monolog. Poštivanje dostojanstva svake osobe, nad njezinim manama, i na zajedničko dobro društva, miran i odgovoran rad, u suradnji s drugim građanima, jasno pokazuje ljepotu i privlačnost kršćanskih vrijednosti u različitim područjima društva.

17. Za shvaćanje kompleksnosti izvjesnih sektora društvenog života potrebna je pomoć eksperta; na primjer, na područjima kao ovima:

korištenju digitalnih tehnologija informiranja i komunikacije; u praćenju odgojnih inicijativa; u institucionalnim komunikacijama; u administraciji sveučilišnih projekata; u vodstvu i upravljanju bolnica i klinika; u projektima promicanja društva; u stvaranju i uzdržavanju nasljednih fondova. Zahtjev stručne kompetencije je dio laičkog mentaliteta i ide usporedo sa težnjama svećeničke duše: usavršiti stvoreni svijet i suotkupljivati ga.

Za promoviranje nove kulture potrebno je *obrazovati* te eksperte koji bi dobrim kriterijem mogli pomoći usredotočiti se – na osnovi kršćanske antropologije – na posebno kompleksna pitanja: rod, jednakost, prigovor savjesti, vjersku slobodu, slobodu izražavanja, bioetiku i načine komunikacije, navodeći samo neke. Prikladno mjesto za proučavanje tih tema su sveučilišta i centri istraživanja.

Osim toga, dobro je izraditi, razborito i odvažno, plan obrazovanja odgajajući svaku osobu, počevši od mladih, kako bi imali dobro utemeljene ideje. Bez približavanja stavu koji je samo defenzivan, potrebno je proučiti uspješnost različitih stavova, razgovarati s drugim ljudima, učeći od svih i poštujući pažljivo njihovu slobodu, to više u materiji slobodnog mišljenja.

18. Glasovita je tvrdnja blaženog Pavla VI., koji je rekao da „suvremeni čovjek radije sluša svjedoke negoli učitelje“ i nastavlja: „Ako sluša učitelje sluša ih zato što su svjedoci“^[23]. U suvremenoj kulturi potrebna su lica koja neku pouku čine vjerodostojnom. Potrebno je stoga prezentirati atraktivna svjedočanstva kršćanskoga života koja su na služenje drugima. Osim obrazovanja lidera mišljenja, potrebno je potaknuti inicijative obrazovanja o Crkvi i o Prelaturi

Opus Dei, koja je u njezinu okrilju. Također i pomoću društvenih mreža, toliko učinkovitih zbog neposrednog dospijeca do tisuća ljudi. Razvitak tih inicijativa ovisi o velikodušnosti i kreativnosti onih koji ih uzdržavaju.

19. Pored osobnog apostolata prijateljstva i povjerenja Kongres je želio pokazati potpunu podršku korporativnim i osobnim apostolskim djelima. Njihova apostolska plodnost je dokazana po integralnom obrazovanju koje šire: poučavaju, odgajaju i otvaraju ih za inicijative drugih. Važno je da dozvoljavaju susret s mnogim ljudima, približavajući ih postepeno bogatstvu kršćanske vjere koja oslobađa od straha i tuge. Kako bi se ta vjera utjelovila u svakodnevni život, potrebna su obrazovna sredstva prilagođena obiteljima, učenicima u školi, studentima na sveučilištu i drugima. To traži motiviranje ljudi i dobru pripremu.

20. Evangelizacija društva i razvitak podržan apostolskim poslom traže da nastanu novi odgojni centri u kojima se može pružiti ljudsko i kršćansko obrazovanje roditeljima i njihovoj djeci, već od prvog djetinjstva. Kada se stvaranje tih centara podlaže legislativi koja ne dozvoljava ili otežava da to bude korporativno ili osobno djelo, usprkos svemu mogu postojati uvjeti koji dozvoljavaju primanje duhovne brige od strane svećenika Prelature.

Važnost obitelji

21. Papa poučava u drugoj pobudnici: „U obitelji se stječu prva znanja o tome kako pokazati ljubav i poštovanje prema životu; uči se pravilnom korištenju stvari, redu i čistoći, poštovanju lokalnog ekosustava i skrbi se za sva stvorenja. Obitelj je mjesto cjelovite izgradnje, gdje se svladavaju različiti, duboko međusobno povezani, vidovi

osobnog sazrijevanja“[24]. Sazrijeva se s vremenom i pogledom naprijed i pouzdano: potrebno je u obiteljima gajiti duboki smisao kreposti nade.

Dobro je učiti kako na praktičan način ostvarivati pripremu za brak, podržati obostranu ljubav među supružnicima i kršćanski život u obitelji, potaknuti sakramentalni život djedova i baka, roditelja i djece, posebno čestu ispovijed. Krist obuhvaća svaku ljudsku dob, nitko nije beskoristan ili suvišan.

Kongres cijeni akciju studijskih grupa o odgojnoj, društvenoj i ekonomskoj ulozi obitelji, u namjeri da u javnom mnijenju stvori povoljan ambijent za brojne obitelji. Bit će dobro povećati brigu o onima koji su već u kontaktu s različitim apostolskim sredstvima (vrtić, škole, klubovi, sveučilišta, studentski domovi).

Obiteljsko obogaćivanje, koje je don Javier toliko unapređivao, i dalje je prioritet, jer djelotvorno pridonosi očuvanju obostrane ljubavi supružnika i njihovo otvaranje životu i omogućava da se od stvarnosti prirodne obitelji razlije radost obitelji kao kršćanskog duhovnog prostora. Mnogim inicijativama dolazi se svaki put do više mladih obitelji i ostvaruje se široki obrazovni posao. Tako se otkriva mnogim ljudima ljepota sakramentalnog braka, mir i radost Duha Svetoga ulaze u kuću. U obostranoj ljubavi roditelja, kao i u liturgiji i u zajedništvu Crkve, Bog „nas ljubi i daje da vidimo i osjetimo njegovu ljubav i od tog „prije“ Boga može nastati također u nama ljubav kao odgovor“[\[25\]](#).

22. Kongres je htio označiti apostolsko područje velikog značaja u zadnjim godinama: radi se o prinosu da raste vjera i obrazovanje

tolikih emigranata koji potječu iz zemalja kršćanske tradicije (na primjer filipinaca, latinoamerikanaca, poljaka i drugih) i da ih se obrazuje ljudski. Osim pomoći da razvijaju svoj identitet, to obrazovanje od njih u narodu koji ih prima čini autentični kvasac za evangelizaciju (usp. *Lk 13, 20*). Po cijelom svijetu više desetaka crkvi koje su od Biskupa povjerene svećenicima inkardiniranih u Prelaturu mogu djelotvorno uzdržavati taj posao, slijedeći pastoralne planove dijecezanskih Ordinarija o kojima ovise.

Djelo u našim rukama

23. Za poticanje posla nisu samo Numerariji i Pridruženi: treba da mnogi Supernumerariji opet nose odgovornost i da treba im pomoći: moraju osjećati Djelo kao svoje, kao jedno dijete više. Tako, kao što je rekao naš otac jednom prilikom,

mnogima ćemo obrisati obrisati suze, dat ćemo mnogo kulture; dat ćemo mnogo mira, izbjegnut ćemo mnogo udaraca i mnogo borbe; učinit ćemo da se ljudi gledaju u oči plemenito kao kršćani i bez mržnje[26]. Potrebno je da moja djeca Supernumerariji u potpunom zalaganju surađuju u poslu svetoga Rafaela čiji *neposredni cilj* je davanje *integralnog obrazovanja*[27]. Normalno je, a čak i uobičajeno na nekim mjestima da Supernumerariji potaknu i vode klubove mladih i druge odgojne inicijative.

Kao posljedica dobro prihvaćenog obrazovanja, bez strogosti ili opterećenja, kada je razborito i primjereno, Supernumerariji surađuju s Bogom u nastajanju poziva Numerarija i Pridruženih; mole posebno sa svojom djecom, u posebnoj perspektivi, u najvećem

poštivanju osobne slobode i prepuštajući sve rukama Božjim.

U poslu svetoga Gabrijela dobro je na mnogim mjestima povećati broj Supernumerarija zaduženih za grupu, čuvara i onih koji vrše redovito osobno duhovno vodstvo; osloniti se više na njih kod brige za dane duhovne obnove; ohrabriti da potaknu apostolat na mjestima gdje još nema Centra; nastojati da ima više aktivne prisutnosti Pridruženih i Supernumerarija u grupama rada ili ekipama za određene apostolske inicijative. Kako bi se omogućilo njihovo obrazovanje, raspolagat će s prikladnim materijalom na različitim jezicima.

Apostolat s mladima

24. Opći kongres je napomenuo kako je važan posao svetoga Rafaela, ***zjenica naših očiju***[28]. Sugerira se prioritet po općoj i posebnoj mjeri koja omogućava razvoj posla s

mladim ljudima svake vrste i da uz milost Božju nastaju obilni pozivi mladih Numerarija i Pridruženih. Svi vjernici Prelature i članovi Svećeničkoga Društva Svetoga Križa razmišljat će kako surađuju - molitvom, mrtvljenjem i djelovanjem – kako bi došli do mnogo više mladih ljudi.

U poslu svetoga Rafaela jasan prioritet obrazovanja dječaka i djevojaka je pomoć da budu **duše molitve**[\[29\]](#), poučavajući ih na praktičan način kako govoriti s Bogom i kako Ga slušati. Dobro je također da otkriju ljudsku i nadnaravnu vrijednost istinskoga prijateljstva, važnost učenja, čitanje i stručna izvrsnost kako bi služili Crkvi i društvu. Među krepostima koje se moraju gajiti u mladima Kongres je želio spomenuti jakost i čvrstoću, umjerenost (na primjer u razumnom i trezvenom korištenju tehnologije) i sve u čemu se razvija

duh služenja. Važno je pomoći mladima da daju razlog svoje vjere i naprave praktične posljedice koje sa sobom donosi nasljedovanje Gospodina: u svojoj obitelji, sa svojim prijateljima i u društvenim mrežama.

25. Dobro je pomoći da mladi i njihovi roditelji cijene i otkriju atraktivnost potpunog predanja Gospodinu nepodijeljena srca, dok im se istovremeno pokazuje ljepota poziva na osnivanje kršćanske obitelji. Iz Centara svetoga Rafaela u kojima se ostvaruje posao sa studentima isplati se pristupiti različitim aspektima zaručništva i braka, služeći se različitim pomoćnim sredstvima: na primjer, svjedočanstvom Supernumerarija, tečajevima Obiteljskog obogaćivanja za neoženjene, konferencijama ili projekcijama, čitanjima koja su se pokazala korisnima. Hitna potreba svjedočenja većeg broja kršćanskih

obitelji poziva nas na početak pozivnoga puta, već prije zaručništva, u pravom poštivanju i dubokoj vjeri u evangelizirajuće poslanje kršćanske obitelji, koja je „zajednica vjere, nade i ljubavi“[\[30\]](#).

26. Nastavimo u entuzijazmu apostolski posao sa studentima i mladim profesionalcima, neoženjenim ili tek oženjenim, koristeći obrazovanje koje su njih tisuće primili u tolikim apostolskim inicijativama, posebno u školama, klubovima i Centrima svetoga Rafaela. U tom smislu, čini se potrebnim profesionalizirati društva učenika, radeći inicijativno i kreativno, razvijajući atraktivne formule koje omogućavaju kontinuitet ophoda u poslu svetoga Gavriela, stvarajući suradnju s mnogim ljudima, kao Suradnicima.

27. U obrazovnim sredstvima svetoga Rafaela i svetoga Gabrijela dobro je

omogućiti vršenje djela duhovnog i materijalnog milosrđa, slijedeći nepromjenjiv nauk Crkve, iskustvo svetoga Josemarije i primjer i riječi Pape Franje. Osobne aktivnosti i inicijative u odnosu na solidarnost, služenje potrebitima i društvena odgovornost nisu nešto kao povoljna prilika niti marginalno, već se to nalazi u središtu Evanđelja.

Produbiti socijalni nauk Crkve, na primjer preko tečajeva i konferencija, pomoći će posebno u kontekstu veće socijalne nejednakosti.

28. Sveučilišta koja su apostolski posao moraju i dalje promovirati istraživanje internacionalnog utjecaja i stvoriti prostor za suradnju s uglednim svjetskim intelektualcima. Taj posao će pomoći razvoj znanstvenih paradigmi i konceptualnih modela koji su u skladu s kršćanskom vizijom osobe, u uvjerenju da su društvima potrebne

te perspektive za gajenje mira i socijalne pravde. Taj stav služenja svima izražava se također prirodno u prijateljskom obraćanju kolegama drugih sveučilišta.

Neki prioriteti

29. Uz sve bliži početak stabilnog apostolskog rada Prelature u novim državama, Kongres preporuča apostolsku ekspanziju na nekim mjestima gdje se već radi, te koji imaju veliki utjecaj na budućem oblikovanju društva, jer se nalaze u njima internacionalne institucije ili centri intelektualnog rukovodstva.

Kongres poziva da se nastavi izdavanje i širenje kompletnih djela svetoga Josemaríje i odgovarajućeg rada na povijesnom istraživanju na dobro Crkve i duša. Konkretno, preporuča se još više razvijati od različitih perspektiva (akademskih, teoloških, socioloških, duhovnih i drugih) taj središnji aspekt poruke

svetoga Josemaríje što je rad djece Božje kao *pravac* svetosti i prirodno područje apostolata, uz tolike posljedice za Crkvu i za društvo.

30. Već završavam. Nakon čitanja prethodnih stranica mogli biste se upitati: među tolikim zaključcima koje je učinio Kongres, koji su prioriteti koje nam Gospodin otkriva u ovom povijesnom trenutku svijeta, Crkve i Djela? Odgovor je jasan: na prvom mjestu čuvati brižljivo kao zaljubljenici naše zajedništvo s Bogom, polazeći od promatranja Isusa Krista, koji je lice Milosrđa Očeva. Program svetoga Josemaríje uvijek će važiti: ***Da tražiš Krista. Da nađeš Krista. Da ljubiš Krista***^[31]. Apostolski posao Djela jest i uvijek mora biti preobilje našega unutarnjega života. Ovo su trenuci, kćeri i sinovi moji, kada se moramo više i više zadubiti na putovima kontemplacije usred svijeta.

31. Crkva je već desetljećima odredila svoju materinsku brigu u dva prioriteta: obitelj i mlade. Također i mi, kao *djelić* Crkve, želimo slijediti brigu zadnjih Papa da obitelj svaki dan uz više vjernosti odgovori dragim planovima koje je Bog za nju zacrtao. Ujedno moramo pomoći svim mladima kako bi se njihovi snovi o ljubavi i služenju pretvorili u radosnu stvarnost. Zaključci Kongresa nalaze u praćenju obitelji i mladih čvrstu liniju od čega se može izvući mnogo praktičnih posljedica u našem svakodnevnom apostolskom poslu.

Uz te prioritete želio bih naglasiti žurnost koju svi imamo da uvećamo srce – molimo Gospodina da nam da srce po svome – kako bi u njega ušle sve potrebe, boli i patnje ljudi našega vremena, posebno onih najslabijih. U sadašnjem svijetu siromaštvo ima mnogo različitih lica: bolesnici i stariji koje se tretira ravnodušno,

osamljenost koju osjećaju mnogi napušteni ljudi, drama izbjeglica, oskudica u kojoj živi dobar dio ljudi kao posljedica čestih nepravdi koje viču do Neba. Prema ničemu od toga ne smijemo biti ravnodušni. Znam da će sve moje kćeri i svi moji sinovi pokrenuti „kreativnost u ljubavi“[\[32\]](#) kako bi donijeli balzam Božje nježnosti svoj našoj braći koja su u potrebi: ***Siromašni su - govorio je onaj naš prijatelj - moja najbolja duhovna knjiga i glavni motiv moje molitve. Smile mi se oni, smili mi se Krist s njima. I, jer mi se smile, shvaćam da Ga volim i da ih volim***[\[33\]](#).

32. Kongres je želio izričito u ruke Blažene Djevice Marije zaključke koje sam vam upravo prenio. Samo s njezinim materinskim posredništvom bit ćemo sposobni ići naprijed na strastvenom poslanju koje nam se preporuča kao učenicima Isusa Krista. Ona je *Mater*

pulchrae dilectionis, Majka Lijepa Ljubavi (usp. Sir 24, 24), koju slavimo u vlastitom kalendaru Prelature kao liturgijski blagdan danas, 14.

veljače[34]. Na taj dan Bog je dao svetom Josemaríji da vidi godine 1930. poziv žena Opusa Dei; a godine 1943. mjesto za svećenike. Tako se izborilo veće jedinstvo Djela, jedinstvo **organizirane desorganizacije**[35], ali prije svega jedinstvo koje nastaje iz Ljubavi, da smo svi ovisni o drugima, djeca kojima je **Majka Božja i naša Majka**[36].

Dok danas pjevamo *Te Deum* za zahvalu pred svečano izloženim Gospodinom u pokaznici, sjećam se vas. **Pričest, sjedinjenje, sveza, povjerenje: Riječ, Kruh, Ljubav**[37]. Razmatrajući da Isus Krist, sada skriven **u Kruhu i u Riječi**, dolazi na kraju vremena, molio sam Ga da nam dođe u pomoć i sve sam vas povjerio njegovom milosrđu.

33. Kćeri i sinovi moji, ako se u ovom svijetu, toliko lijepom i ujedno uzburkanom, netko osjeća ponekad sam, neka zna da Otac za njega moli i zaista ga prati, u Općinstvu svetih, i da ga nosi u svojem srcu. U tom smislu mi je drago prisjetiti se kako liturgija pjeva kod prikazanja Djeteta u Hramu, na liturgijski blagdan koji smo slavili 2. ovog mjeseca: čini se, kako kaže, da je Šimun držao Isusa na svojim rukama; u stvari je obrnuto: „*Senex Puerum portabat, Puer autem senem regebat*“[\[38\]](#): starac je nosio Dijete, ali Dijete je bilo to koje je podržavalo starca i upravljalo ga. Tako nas podržava Bog kroz ***blaženo Općinstvo svetih***[\[39\]](#).

Per singulos dies, benedicimus te, iz dana u dan, blagoslivljamo Te, Gospodine, sa cijelom Crkvom: „svaki dan“, kako bi volio reći don Javier, vjeran sin svetoga Josemaríje, i blaženog Álvara; vjeran sin, rekao sam, koji se trudio u svakodnevnoj

borbi da ga nosi božanska Ljubav.
Uzdižem svoju dušu Bogu, trostruko
Svetom, po ruci Blažene Djevice
Marije, Majke Ljubavi koja se daje
bez mjere: učini, Gospodine, da od
vjere u tvoju Ljubav živimo svaki
dan uvijek novom ljubavlju, u
radosnoj nadi.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

Fernando

Rim, 14. veljače 2017.

Blagdan Svete Marije, Majke Lijepe
Ljubavi.

.....

[1] Sveti Josemariá, *Susret s Kristom*,
br. 132.

[2] Usp. Granjo, Exhort. ap. *Evangelii
gaudium*, 24.11.2013., íncipit.

[3] Sveti Josemaría, *Put*, br. 833.

[4] Sveti Ivan Pavao II., Homilija, 23.3.1980. Usp. II. vatikanski sabor, Const. past. *Gaudium et spes*, br. 22.

[5] Usp. Rimski misal, *Predslavlje I. svetaca*.

[6] Don Javier, Pismo, 28.11.2002., br. 18 (usp. *Instrucción*, 31.5.1936., br. 66).

[7] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 6.2.1967., u *Noticias 1967.*, str. 84.

[8] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 67.

[9] Sveti Josemaría, Bilješke s razmatranja, 1.4.1962.

[10] Sveti Josemaría, *Instrucción*, 8.12.1941., bilješka 122.

[11] Usp. Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 270.

[12] Sveti Josemaría, *Instrucción*, svibanj 1935./14.9.1950., br. 15.

[13] Franjo, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24.11.2013., br. 20.

[14] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 565.

[15] Sveti Josemaría, *Pismo*, 11.3.1940., br. 55.

[16] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 30.

[17] Blaženi Álvaro, *Pismo*, 1.12.1985.

[18] Sveti Josemaría, *Put*, br. 372.

[19] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 226.

[20] Usp. Franjo, usp. Apostolsko pismo *Misericordia et misera*, 20.11.2016., br. 10.

[21] Sveti Josemaría, *Instrucción*, svibanj 1935./14.9.1950., br. 5.

[22] Don Javier, Pismo, 28.11.2002., br. 11.

[23] Blaženi Pavao VI., Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 8.12.1975., br. 41.

[24] Franjo, Enc. *Laudato si'*, 24.5.2015., br. 213.

[25] Benedikt XVI., Enc., *Deus caritas est*, 25.8.2005., br. 17; usp. 1 *Iv* 4, 10.

[26] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 18.6.1974.

[27] Sveti Josemaría, *Pismo* 24.10.1942., br. 3.

[28] *Isto*, br. 70.

[29] *Isto*, br. 5.

[30] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 2204.

[31] Sveti Josemaría, *Put*, br. 382.

[32] Sveti Ivan Pavao II., Ap. pismo *Novo millennio ineunte*, 6.1.2001., br. 50.

[33] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 827.

[34] Usp. Kongregacija za božanski obred i Odredbe za Sakramente, dekret 626/12/L, 10.11.2012.

[35] Sveti Josemaría, *Razgovori*, br. 19.

[36] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 11.

[37] Sveti Josemaría, *Put*, br. 535.

[38] Časoslov, Prva Večernja blagdana Prikazanja Gospodnjega, Antifona *ad Magnificat*.

[39] Sveti Josemaría, *Brazda*, br. 56.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-14-
veljace-2017/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-14-veljace-2017/) (2.12.2025.)